

SIMONE FOEKENS

*Het roer
om*

Roman

Hoofdstuk 1

Christine staart naar het enorme bedrag op haar bankrekening. Zelfs nadat alle successierechten eraf zijn, blijft er een bedrag over dat ze gigantisch vindt. Gedachten buitelen door haar hoofd, vechtend om voorrang. Ze gaan van tante Chris, haar peettante, aan wie ze deze erfenis te danken heeft, naar de mogelijkheden die het geld haar biedt, en vandaar naar wat haar ouders ervan vonden dat zij als enige erfgenaam van tante Chris benoemd was.

Zoals in het testament stond, was Frederik, de vader van Christine en de enige bloedverwant van tante Chris, zelf ook niet onbemiddeld geweest.

Geweest... dat was precies het cruciale woord.

Opa en oma Stellenbosch waren, zoals Christines moeder zei, schat-hemeltjeriek geweest. Deels door familiekapitaal, maar vooral door de handelsgeest van opa Stellenbosch, die de ijzerwarenfabriek van zijn vader en grootvader nog groter maakte dan die al was. Het was voor opa Stellenbosch moeilijk te verteren dat zijn kinderen Christine en Frederik geen van beiden het familiebedrijf wilden leiden. Christine, Chris zoals ze zich liet noemen, was het type vrijbouter en beweerde, waarschijnlijk terecht, dat ze doodongelukkig zou worden als ze zich met het bedrijf bezig zou moeten houden. Frederik, de oudste en bovendien de enige zoon, voelde zich gedwongen de fabriek van zijn vader over te nemen. Aanvankelijk tot grote vreugde van opa Stellenbosch, maar in de loop der jaren bleek het met de fabriek langzamerhand steeds meer bergafwaarts te gaan. Toen Frederik een goed bod kreeg voor het bedrijf, dat hij allang niet meer goed in de hand had, aarzelde hij geen moment en ging op het bod in. Gelukkig hadden opa en oma Stellenbosch dat niet meer meegemaakt. Het zou

vooral opa veel verdriet hebben gedaan dat alles wat hij met zoveel ijver opgebouwd had in andere handen overging. Frederik en zijn vrouw Liesbeth besloten te gaan reizen. Ze wilden nog zoveel van de wereld zien. Christine had net haar eindexamen gedaan en stond op het punt aan een studie Frans te gaan beginnen. Ze vond een aardige kamer in een studentenhuis niet ver van de universiteit. Ze sloot zich aan bij een studentenvereniging en zocht een bijbaan om haar studie te financieren. De jaren daarna zag Christine haar ouders maar zelden. Wel kreeg ze met enige regelmaat post en pakjes, opgestuurd vanaf de ene exotische locatie na de andere. Haar studie Frans bracht haar niet wat ze ervan verwacht had, maar omdat ze geen alternatieven had, ging ze stug door terwijl ze genoot van het drukke studentenleven. Ze rondde de studie met goede cijfers af en vond een baan bij een Franse vermogensbeheerder.

Achteraf vond ze het ironisch dat ze uitgerkend bij een vermogensbeheerder ging werken, omdat precies in die tijd haar ouders in zee gingen met ene Diego Conta die hen beloofde nog hogere gouden bergen te maken van het kapitaal dat ze bezaten. Nog geen jaar later leek Diego Conta van de aardbodem verdwenen en waren de beloofde gouden bergen nog maar schamele zilveren heuveltjes. Voor zover Christine weet, is hij nooit opgepakt en lijkt hij zelfs nooit bestaan te hebben. Het geld dat hij haar ouders afhandig gemaakt heeft, zullen ze vermoedelijk nooit terugzien.

‘Een geslepen oplichter dus,’ had tante Chris hoofdschuddend geconcludeerd. ‘En jullie zijn er met open ogen ingetuind. Ik had jullie wijzer ingeschat. En nu?’

Frederik had zijn schouders opgehaald. Hij kon nu eenmaal niet lang ergens mee zitten. ‘We zijn niet slim geweest...’

‘Zeg dat!’ had tante Chris gemompeld.

‘...maar het is nu eenmaal niet anders. Er is gelukkig nog steeds genoeg geld om tot onze dood van te leven. Zelfs als we honderd worden.’ Het had luchtig geklonken.

Christine wist dat het waar was. Haar ouders zouden er inderdaad de

rest van hun leven heel behoorlijk van kunnen leven als ze nu tenminste wel slim met hun geld omgingen.

‘En zij dan?’ had tante Chris met een hoofdbeweging naar Christine gezegd.

Weer had Frederik zijn schouders opgehaald. ‘Er blijft heus wel iets over.’

‘Ze heeft een goede baan. Ze redt zich wel.’ Dat was de inbreng van Liesbeth geweest.

Christines moeder had natuurlijk ook wel gelijk gehad. Christine had een goede baan. Al verdiende ze daar beslist geen kapitalen mee, ze kon zich prima redden.

Christine had een mooi appartementje, reed in een leuke auto en ze ging regelmatig op vakantie. Ze genoot ervan, maar buitensporig was het beslist niet te noemen. Dat verlangde ze ook helemaal niet. Ze was er altijd trots op geweest dat ze zich vanaf haar studententijd zelf kon bedruipen en haar ouders nooit om financiële steun hoefde te vragen. Ze wist dat ze die heus wel gekregen had als het echt nodig was geweest, maar ze voelde ook dat haar ouders hun geld zagen als een bezit waar alleen zij recht op hadden. Het was niet zo dat ze niets voor haar overhadden of het geld alleen aan zichzelf wilden besteden. Dat bewezen alle zorgvuldig uitgekozen kaarten en originele cadeautjes wel die ze van over de hele wereld toegestuurd kreeg. Ze snapte het ook wel. Het idee om zo veel mogelijk te sparen en daarmee veel na te kunnen laten na je overlijden was meer iets van vorige generaties. Bovendien was er niets mis mee om je eigen broek op te houden.

Christine was er best trots op dat het haar gelukt was om haar studie zelf te betalen en die zelfs zonder schulden af te kunnen ronden.

Soms denkt Christine met weemoed terug aan haar studententijd, maar ze beseft ook dat dat een periode is die voorgoed is afgesloten. Ze verlangt ook niet meer naar het leven dat ze toen leidde, maar wel naar de ongedwongen sfeer en het gevoel dat alles nog openligt en er zomaar van alles kan gebeuren.

Nu lijkt haar route vast te liggen. Een lange weg met alleen voorspelbare afslagen. Ze heeft het op zich wel naar haar zin op het werk. Het werk zelf is leuk, al is het niet erg uitdagend meer, en met haar collega's heeft ze leuk contact. Regelmatig gaan ze op vrijdagmiddag na het werk gezamenlijk iets drinken. Ze spreekt ook vaak met een collega af om samen te gaan winkelen of naar de film te gaan of iets dergelijks.

Met haar gele Peugeotje kan ze gaan en staan waar ze wil. Van haar peettante heeft Christine de voorliefde voor lange wandelingen overgenomen. Ze maakten plannen om samen het Pieterpad te gaan lopen. Ze hebben welgeteld de eerste twee trajecten nog kunnen lopen. Toen werd tante Chris ziek...

Het afgelopen jaar heeft Christine haar tante regelmatig opgehaald en toerden ze door de mooiste landschappen van Nederland. Ze genoten en namen stukje bij beetje steeds meer afscheid. En nu is haar tante er niet meer. Nu resten haar alleen nog een heleboel mooie herinneringen... en een bult geld op haar bankrekening.

Wat moet ze ermee?

Bij deze gedachte schiet Christine in de lach. Ook al heeft ze nu nog geen bestemming voor het geld, het idee dat ze een financiële buffer heeft om u tegen te zeggen, is iets waar ze dankbaar voor kan zijn. Al had ze natuurlijk ontelbaar keer liever gehad dat tante Chris er nog zou zijn. Maar zo is het nu eenmaal niet. Eigenlijk is ze op het moment blijer met de zilveren armband met Wilhelminadubbeltjes die haar tante zo graag droeg en die ze van kinds af aan bewonderd heeft. De gouden slavenarmband die haar moeder gekregen heeft, is financieel gezien veel meer waard. Maar de armband met de dubbeltjes doet haar veel meer aan haar geliefde tante denken dan de gouden armband of het geld dat haar tante haar nagelaten heeft.

In de weken die volgen, went Christine aan het feit dat ze, zoals ze het voor zichzelf betitelt, goed in de slappe was zit. In het begin kwamen de meest fantastische ideeën in haar op. Van een lange en verre vakantie naar Australië of Zuid-Amerika tot het roer volledig omgooien en 'iets'

voor zichzelf beginnen, waarbij het nogal varieerde wat dat ‘iets’ dan wel kon zijn.

Besluiten heeft ze nog niet genomen. Ze weet dat haar ouders allang allerlei haastige beslissingen genomen zouden hebben zonder alle voors en tegens tegen elkaar af te wegen. Daardoor ontstane tegenvallers nemen ze dan zonder al te veel commentaar voor lief.

‘Zo zijn we nu eenmaal,’ zou Frederik laconiek zeggen.

Zelf zit Christine beslist niet zo in elkaar, misschien wel juist door de levenshouding van Frederik en Liesbeth. Ze weegt liever alle voor- en nadelen tegen elkaar af voor ze een weloverwogen keuze maakt. Als die dan verkeerd uitpakt, heeft ze in elk geval het gevoel dat ze er niets aan had kunnen doen om het te voorkomen.

Toch is de gedachte die het meest blijft hangen, de gedachte dat ze nu in financieel opzicht veel ruimte heeft om het roer om te gooien als ze dat wil.

Ze wil het, dat weet ze steeds zekerder. Ach, eigenlijk weet ze dat al jaren. Al tijdens haar studie besepte ze dat dat niet was wat ze echt wilde. Toch ging ze door, eenvoudigweg omdat ze niet wist wat ze dan wel wilde.

Dat weet ze overigens nog steeds niet.

*Christine weet precies wat ze wil
en is niet bang om ineens
het roer om te gooien*

Christine erft een enorm geldbedrag en besluit haar leven drastisch te veranderen. Ze neemt ontslag en begint in een voormalige boerderij de bed and breakfast Het roer om. De B&B wordt al snel een groot succes. Niet in het minst door haar samenwerking met Jochem, de sympathieke eigenaar van restaurant De driesprong. Ze heeft haar handen echter vol aan haar kleurrijke gasten. Haar vriendin Roos trekt tijdelijk met haar zootje Sepp bij Christine in als ze ontdekt dat haar man haar bedrogen heeft. Is het huwelijk van Roos nog te redden? En dan is Christines ex-baas Rupert er ook nog. Hij komt bijna verdacht vaak langs bij de B&B... Eén ding is zeker: Christines leven zal nooit meer hetzelfde zijn!

Simone Foekens won in 2017 de Valentijn-prijs voor het meest romantische boek met *Schelpenwit*. Ze is een vaste auteur in de Romanserie; van haar hand verschenen onder andere *Beschadigde tijd* en *Kringen in het water*. Met *Het roer om* zet ze weer een heerlijke familieroman neer.

Z&K

ISBN 978 90 2054 809 9 NUR 344

9 789020 548099

www.romanserie.nl